

Επιστολή του Γέροντος Παΐσιου κατά του Οικουμενισμού στον «Ορθόδοξο Τύπο»:

...Μετά λύπης μου, από όσους φιλενωτικούς έχω γνωρίσει, δεν είδα να έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό. Ξέρουν, όμως, να ομιλούν για αγάπη και ενότητα, ενώ οι ίδιοι δεν είναι ενωμένοι με τον Θεόν, διότι δεν Τον έχουν αγαπήσει...

Εν Αγίω Όρει τη 23η Ιανουαρίου 1969.

Σεβαστέ πάτερ Χαράλαμπε (Βασιλόπουλε).

Επειδή βλέπω τον μεγάλο σάλον που γίνεται εις την Εκκλησίαν μας, εξ αιτίας των διαφόρων φιλενωτικών κινήσεων και των επαφών του Πατριάρχου μετά του Πάπα, επόνεσα και εγώ σαν τέκνον Της και εθεώρησα καλόν, εκτός από τις προσευχές μου, να στείλω και ένα μικρό κομματάκι κλωστή (που έχω σαν φτωχός μοναχός), δια να χρησιμοποιηθή και αυτό, έστω και για μια βελονιά, δια το πολυκομματιασμένο φόρεμα της Μητέρας μας. Πιστεύω ότι θα κάμετε αγάπην και θα το χρησιμοποιήσετε δια μέσου του θρησκευτικού σας φύλλου. Σας ευχαριστώ.

Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμην εν πρώτοις απ' όλους, που τολμώ να γράψω κάτι, ενώ δεν είμαι ούτε άγιος, ούτε θεολόγος. Φαντάζομαι ότι θα με καταλάβουν όλοι, ότι τα γραφόμενά μου δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας βαθύς μου πόνος δια την γραμμήν και κοσμικήν αγάπην, δυστυχώς, του πατέρα μας κ. Αθηναγόρα. Όπως φαίνεται, αγάπησε μίαν άλλην γυναίκα μοντέρνα, που λέγεται Παπική Εκκλησία, διότι η Ορθόδοξος Μητέρα μας δεν του κάμνει καμμίαν εντύπωσι, επειδή είναι πολύ σεμνή. Αυτή η αγάπη, που ακούσθηκε από την Πόλι, βρήκε απήχησι σε πολλά παιδιά του, που την ζούν εις τας πόλεις. Άλλωστε αυτό είναι και το πνεύμα της εποχής μας: η οικογένεια να χάση το ιερό νόημά της από τέτοιου είδους αγάπες, που ως σκοπόν έχουν την διάλυσιν και όχι την ένωσιν.

Με μία τέτοια περίπτου κοσμική αγάπη και ο Πατριάρχης μας φθάνει στη Ρώμη. Ενώ θα έπρεπε να δείξη αγάπη πρώτα σε μας τα παιδιά του και στη Μητέρα μας Εκκλησία, αυτός, δυστυχώς, έστειλε την αγάπη του πολύ μακριά. Το αποτέλεσμα ήταν να αναπαύση **μεν όλα τα κοσμικά παιδιά, που αγαπούν τον κόσμον και έχουν την κοσμικήν αυτήν αγάπην, να κατασκανδαλίση όμως όλους εμάς, τα τέκνα της Ορθοδοξίας, μικρά και μεγάλα, που έχουν φόβο Θεού.**

Μετά λύπης μου, από όσους φιλενωτικούς έχω γνωρίσει, δεν είδα να έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό. Ξέρουν, όμως, να ομιλούν για αγάπη και ενότητα, ενώ οι ίδιοι δεν είναι ενωμένοι με τον Θεόν, διότι δεν Τον έχουν αγαπήσει.

Θα ήθελα να παρακαλέσω θερμά όλους τους φιλενωτικούς αδελφούς μας: Επειδή το θέμα της ενώσεως των Εκκλησιών είναι κάτι το πνευματικόν και ανάγκην έχουμε πνευματικής αγάπης, **ας το αφήσουμε σε αυτούς που αγαπήσανε πολύ τον Θεόν και είναι θεολόγοι, σαν τους Πατέρας της Εκκλησίας, και όχι νομολόγοι,** που προσφέρανε και προσφέρουν ολόκληρο τον εαυτόν τους εις την διακονίαν της Εκκλησίας (αντί μεγάλης λαμπάδας), τους οποίους άναψε το πύρ της αγάπης του Θεού και όχι ο αναπτήρας του νεωκόρου.

Ας γνωρίζωμεν ότι δεν υπάρχουν μόνον φυσικοί νόμοι, αλλά και πνευματικοί. Επομένως, η μέλλουσα οργή του Θεού δεν μπορεί να αντιμετωπισθή με συνεταιρισμόν αμαρτωλών (διότι διπλήν οργήν θα λάβωμεν), αλλά με μετάνοιαν και τήρησιν των εντολών του Κυρίου.

Επίσης, ας γνωρίσωμεν καλά ότι η **Ορθόδοξος Εκκλησία μας δεν έχει καμμίαν έλλειψιν.** Η μόνη έλλειψις, που παρουσιάζεται, είναι η έλλειψις σοβαρών Ιεραρχών και Ποιμένων με πατερικές αρχές. Είναι ολίγοι οι εκλεκτοί. Όμως, δεν είναι ανησυχητικόν. Η Εκκλησία είναι Εκκλησία του Χριστού και Αυτός την κυβερνάει. Δεν είναι Ναός, που χτίζεται από πέτρες, άμμο και ασβέστη από ευσεβείς και καταστρέφεται με φωτιά βαρβάρων, αλλά είναι ο ίδιος ο Χριστός. «Και ο πεσών επί τον λίθον τούτον συνθλασθήσεται, εφ' ον δ' αν πέση λικμήσει αυτόν» (Ματθ. κα 44). Ο Κύριος, όταν θα πρέπη, θά παρουσιάση τους Μάρκους τους Ευγενικούς και τους Γρηγόριους Παλαμάδες, δια να συγκεντρώσουν όλα τα κατασκανδαλισμένα αδέλφια μας, δια να ομολογήσουν την Ορθόδοξον Πίστιν, να στερεώσουν την Παράδοσιν και να δώσουν χαράν μεγάλην εις την Μητέρα μας.

Εις τους καιρούς μας βλέπομεν ότι πολλά πιστά τέκνα της Εκκλησίας μας, μοναχοί και λαϊκοί, έχουν, δυστυχώς, αποσχισθή από αυτήν, εξ αιτίας των φιλενωτικών. Έχω την γνώμην ότι δεν είναι καθόλου καλόν να αποχωριζώμεθα από την Εκκλησίαν κάθε φορά που θα ππαίη ο Πατριάρχης. Αλλά από μέσα, κοντά στην Μητέρα Εκκλησία έχει καθήκον και υποχρέωσι ο καθένας ν' αγωνίζεται με τον τρόπον του. Το να διακόψη το μνημόσυνον του Πατριάρχου, να αποσχισθή και να δημιουργήση ιδικήν του Εκκλησίαν και να εξακολουθή να ομιλή υβρίζοντας τον Πατριάρχην, αυτό, νομίζω, είναι παράλογον.

Εάν δια την Α ή την Β λοξοδρόμησι των κατά καιρούς Πατριαρχών χωριζώμεθα και κάνωμε δικές μας Εκκλησίες - Θεός φυλάξει! - θα ξεπεράσωμε και τους Προτεστάντες ακόμη. Εύκολα χωρίζει κανείς και δύσκολα επιστρέφει. Δυστυχώς, έχουμε πολλές «εκκλησίες» στην εποχή μας. Δημιουργήθησαν είτε από μεγάλες ομάδες ή και από ένα άτομο ακόμη. Επειδή συνέβη στο καλύβι των (ομιλώ δια τα εν Αγίω Όρει συμβαίνοντα) να υπάρξη και ναός, ενόμισαν ότι μπορούν να κάνουν και δική τους ανεξάρτητη Εκκλησία. Εάν οι φιλενωτικοί δίνουν το πρώτο πλήγμα στην Εκκλησία, αυτοί, οι ανωτέρω, δίνουν το δεύτερο. Ας ευχηθούμε να δώση ο Θεός τον φωτισμόν Του σε όλους μας και εις τον Πατριάρχην μας κ. Αθηνάγοραν, δια να γίνη πρώτον η ένωσις αυτών των «εκκλησιών», να πραγματοποιηθή η γαλήνη ανάμεσα στο σκανδαλισμένο ορθόδοξο πλήρωμα, η ειρήνη και η αγάπη μεταξύ των Ορθοδόξων Ανατολικών Εκκλησιών και κατόπιν ας γίνη σκέψις δια την ένωσιν μετά των άλλων «Ομολογιών», εάν και εφ' όσον ειλικρινώς επιθυμούν να ασπασθούν το Ορθόδοξον Δόγμα.

Θα ήθελα ακόμη να ειπώ ότι υπάρχει και μία τρίτη μερίδα μέσα εις την Εκκλησίαν μας. Είναι εκείνοι οι αδελφοί, που παραμένουν μεν πιστά τέκνα Αυτής, δεν έχουν όμως συμφωνίαν πνευματικήν αναμεταξύ τους. Ασχολούνται με την κριτικήν ο ένας του άλλου και όχι δια το γενικώτερον καλόν του αγώνος. Παρακολουθεί δε ο ένας τον άλλον (περισσότερον από τον έαυτόν του) εις το τι θα ειπή ή τι θα γράψη, δια να τον κτυπήση κατόπιν αλύπητα. Ενώ ο ίδιος αν έλεγε ή έγγραφε το ίδιο πράγμα, θα το υπεστήριζε και με πολλές μάλιστα μαρτυρίες της Αγίας Γραφής και των Πατέρων. Το κακό που γίνεται είναι μεγάλο, διότι αφ' ενός μεν αδικεί τον πλη-

σίον του, αφ' ετέρου δε και τον γκρεμίζει μπροστά στα μάτια των άλλων πιστών. Πολλές φορές σπέρνει και την απιστία στις ψυχές των αδυνάτων, διότι τους σκανδαλίζει. Δυστυχώς, μερικοί από εμάς έχουμε παράλογες απαιτήσεις από τους άλλους. Θέλουμε οι άλλοι να έχουν τον ίδιο με εμάς πνευματικόν χαρακτήρα. Όταν κάποιος άλλος δεν συμφωνή με τον χαρακτήρα μας, δηλαδή η είναι ολίγον επιεικής η ολίγον οξύς, αμέσως βγάζομε το συμπέρασμα ότι δεν είναι πνευματικός άνθρωπος. **Όλοι χρειάζονται εις την Εκκλησίαν.** Όλοι οι Πατέρες προσέφεραν τας υπηρεσίας των εις Αυτήν. Και οι ήπιοι χαρακτήρες και οι αυστηροί. Όπως δια το σώμα του ανθρώπου είναι απαραίτητα και τα γλυκά και τα ξινά και τα πικρά ακόμη ραδίκια (το καθένα έχει τις δικές του ουσίες και βιταμίνες), έτσι και δια το Σώμα της Εκκλησίας. Όλοι είναι απαραίτητοι. Ο ένας συμπληρώνει τον πνευματικόν χαρακτήρα του άλλου και όλοι είμεθα υποχρεωμένοι να ανεχώμεθα όχι μόνον τον πνευματικόν του χαρακτήρα, αλλά ακόμη και τις αδυναμίες, που έχει σαν άνθρωπος.

Και πάλιν έρχομαι να ζητήσω ειλικρινώς συγγνώμην από όλους, διότι ετόλμησα να γράψω. Εγώ είμαι ένας απλός μοναχός και το έργον μου είναι να προσπαθώ, όσο μπορώ, να απεκδύωμαι τον παλαιόν άνθρωπον και να βοηθώ τους άλλους και την Εκκλησίαν, μέσω του Θεού δια της προσευχής. Αλλ' επειδή έφθασαν μέχρι το ερημητήριό μου θλιβερές ειδήσεις δια την Αγίαν Ορθοδοξίαν μας, επόνεσα πολύ και εθεώρησα καλό να γράψω αυτά που ένοιωθα.

Ας ευχηθούμε όλοι να δώση ο Θεός την χάριν Του και ο καθένας μας ας βοηθήση με τον τρόπον του δια την δόξαν της Εκκλησίας μας.

Με πολύν σεβασμόν προς όλους, Παΐσιος μοναχός.

Η ανωτέρω σοφή και διακριτική επιστολή του Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου εστάλη στον π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο το 1969. (Άργησε όμως πολλά χρόνια να δημοσιευθή, γιατί ο γέροντας δεν ήταν τότε γνωστός). <http://www.impantokratoros.gr/GeronPaisios-Athinagoras.el.aspx>

Ακόμη δείτε:

Αρχ. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος:

Ανοικτή επιστολή προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηνάγορα, για τον Οικουμενισμό.

http://www.imdleio.gr/diaf/2010/Epif_se_Athenagora.pdf

www.imdleio.gr